

Θέατρον Κυβέλης. «*Ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγώ.*— Μιά ὁμορφὴ καὶ πλοῦσια πριγκήπισσα βαρυστασιμένη τρομερὰ ἀπ' τὸν κόσμο πού ζεῖ, κι' ἀπ' τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς, νομίζει πὼς βρῆκε τὸν τύπο τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἀνθρώπου πού ὀνειρευότανε, σὸ πρόσωπο κάποιου νεαροῦ καθηγητῆ τοῦ γυμνασίου τῆς Νανσὺ πού ἔχει ἀναλάβει γιὰ λίγες μέρες τὴν τακτοποίηση τῆς βιβλιοθήκης τῆς. Φαντάζεται πὼς κι' ὁ Καθηγητῆς εἶναι ἐρωτευμένος μαζί τῆς— ἀπόδειξη ἡ σασισιμάρα του, κάθε φορὰ πού ἡ πριγκήπισσα τοῦ ἀπευθύνει τὸν λόγο—δὲν τολμᾷ ὁ μὼς νὰ τῆς ἐξομολογηθῇ τὸ αἶσθημά του, γιὰ τὸν ἐμποδίζει ἡ μεγάλη ἀπόσταση πού τοὺς χωρίζει, ἡ διαφορὰ τῆς κοινωνικῆς τους θέσης. Γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπ' τὴ μέση αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο, ἀποφασίζει «νὰ κατέβῃ ὁ αὐτὸν». Δημιουργεῖ λοιπὸν μιὰ δίδυμη ἀδελφή—ὀλόφυτση ἡ πριγκήπισσα!—πού τῷχε σκάσει μὲ κάποιον, καὶ ὕστερα, ὅταν τὰ χάλασε μαζί του θέλοντας νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς, πῆγε ὑπάλληλος ὁ ἓνα παπουτσιδικο τῆς Νανσὺ,—καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τῆς δώσῃ κάποιον δέμα.—Ὁ καθηγητῆς μόλις βρέθηκε μπροστὰ στὴ νεαρή καὶ χωριτωμένη ὑπάλληλο—πού εἶναι ἡ ἴδια ἡ πριγκήπισσα—δὲν ἀργεῖ νὰ τὴν ἐρωτεύσῃ. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἡ ὑπόθεσις ξεδιπλώνεται καὶ οἱ ἐρωτευμένοι μας ἀποφασίζουν νὰ παντρευτοῦν. Ὅταν ὁμοῦς ἀρραβωνιάζονται κι' ἀρχίζει ἡ καινούργια ζωὴ τὰ πράγματα ἀλλάζουσιν. Ὁ καθηγητῆς νοιώθει πὼς ἡ ἀριστοκρατία τὸν στενωχωρεῖ. Ἀρχίζει νὰ σκέπτεται ἂν δὲ θάκανε καλλίτερα νὰ φύγῃ ὅσπου σὸ τέλος τῆ βριδιὰ πού δίνεται τὸ ἐπίσημο τραπέζι τῶν ἀρραβωνίων ὁ γαμπρὸς τὸ σκάζει. Ὅσο γιὰ τὴν πριγκήπισσα παρηγοριεῖται ξαναγεννιζοντας στὸν ποῶτο ἀρραβωνιαστικὸ τῆς.

Ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσις ὁ κ. Βερνεῖγ κατασκεύασε μιὰ φάρσα σὲ τρεῖς πράξεις, πού δὲν ἔχει βέβαια καμιά βαθύτερη ἀξία, εἶναι ὁμοῦς γραμμένη μὲ μοναδικὴ μαστοριά, πλοῦσια σὲ κωμικὰ θέσεις. Τὰ διάφορα κωμικὰ ἐπεισόδια διαδέχονται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο μὲ συνέπεια καὶ πιθανότητα. Ὁ διάλογος ζωηρότατος καὶ ἐξυπνότατος. Ἡ τρίτη πράξις μονάχα πάει νὰ γίνῃ σοβαρώτερη καὶ καταναίει ἀνιαρή.

Ὁ συγγραφέας τῆς φάρσας αὐτῆς ξεχωρίζει ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους κατασκευαστὲς βιομηχανικῶν ἔργων γιὰ τὴν εἰλικρινεία του καὶ τὸ σεβασμὸ πού δείχνει στὴν τέχνη καὶ στὸ κοινόν. Σαφρὴ πὼς δὲν εἶναι σὲ θέση ν' ἀντικρίσῃ σοβαρώτερα τὴ ζωὴ, πὼς δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ζωντανέψῃ ἀληθινούς καὶ βαθεῖς χαρακτήρες, πού τὸ κωμικὸ στοιχεῖο νὰ ξεπροβάλλῃ ἀβίαστα, ἀπ' τὴν ἴδια τους τὴ ζωὴ, γι' αὐτὸ οὔτε καταπιάνεται καθόλου μὲ τὴν τέχνη, ἀλλὰ πολεμᾷ μὲ ἐντελῶς ἐξωτερικὰ μέσα νὰ διασκεδάσῃ τὸ κοινόν. Φκιάνει μιὰ κωμικὴ, μιὰ πιθανὴ ὑπόθεσις, βάζει σὲ ἐνέργεια τὴ σκηρικὴ δεξιότητά του, τὴν ἐξυπνάδα του καὶ δὲ ζητᾷ τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ προκαλέσῃ τὸ γέλιο τοῦ θεατῆ.

Ὁ Θίαςος τῆς κ. Κυβέλης εἶχε στὴν παράστασι αὐτὴ μιὰ συνολικὴ ἐπιτυχία.

Ἡ κ. Κυβέλη ὑπέροχη καὶ ὡς πριγκήπισσα καὶ ὡς πωλήτρια. Ζωντανία, δροσιά, χάρις καὶ γοητεία ὅλο τῆς τὸ παίξιμο. Στὴ δευτέρη πράξις κυρίως ἐκτός τῶν ἄλλων θαυμάσαμε μὲ τὴν τέχνη γινόντανε καὶ οἱ μεγαλύτερες ὑπερβολὲς πού τίς ζήτηγε τὸ ἔργο. Χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε μᾶς ἦρθε στὸ νοῦ τὸ τί κάνουν πολλοὶ ἀπ' τοὺς ἠθοποιούς μας ὅταν βρίσκονται σὲ παρόμοια θέση.

Ὁ κ. Λεπενιώτης πολὺ καλὸς στὸν κωμικὸ-τατο τύπο τοῦ ἐπαρχιώτη παπουτσιῆ. Ἄν ἔλειπαν μερικὲς ὑπερβολὲς στὸ παίξιμο, ὅπως π. χ. τὸ σαρκφάλωμα ἀπάνω στὸ ταμειὸ τὴν ὥρα πού κάνει τὸ λογιριασμό, θὰ ἦταν τέλειος.

Ὁ κ. Μουσοῦρης ἐξελιόσεται. Τὸ ρόλο τοῦ νεαροῦ καθηγητῆ τὸν ἀπόδωσε μὲ φυσικότητα καὶ ἀλήθεια. Στὴν πρώτη ὁμοῦς πράξις νομίζουμε πὼς δὲ θάτανε ἀσχημὸ ἂν ἀπόφευγε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τις ἴδιες κινήσεις. Ἐννοοῦμε τὸ ἀπότομο στρέψιμο καὶ τὴ μόνιμη ἔκφρασι πού ἔπερνε κάθε φορὰ πού τοῦ μιλοῦσε ἡ πριγκήπισσα. Κοὶ τὸ πῶ ὁμορφο πρᾶγμα ὅταν ἐπαναλαμβάνεται συχνά, χάνει τὴν ἀξία του καὶ καταντᾷ μονότονον καὶ ἐπομένως ἐνοχλητικόν.

Πολὺ καλοὶ ἐπίσης οἱ κ. κ. Π. Γαβρηλίδης καὶ Ν. Πιρασκευᾶς.

Στὴ δ. Α. Θεοδοριδῆ, πού ἦταν μιὰ ὡραία ἐμφάνισι, συσταίνουμε νὰ προσέξῃ περισσότερον τὴν ἀρθρωσὴ τῆς. Σχεδὸν δὲν καταλαβαίναμε τί ἔλεγε.

Γιὰ τὸν κ. Βεᾶζη, τὸν καλλίτερον ἀναμφισβήτητο ἠθοποιὸ μας, δὲν βρίσκουμε λόγια νὰ τὸν παινέψουμε. Στὸ ρόλο τοῦ γέρω ἀριστοκράτη σωστὴ δημιουργία. Φωνὴ, κινήσεις, περπάτημα ὅλα μελετημένα καὶ μέσι στὰ ὄρια τῆς ἀληθινῆς τέχνης. Μὲ τὸ παίξιμό του αὐτὸ ἀσφαλῶς ξεπέρασε καὶ τίς προσδοκίαις τοῦ συγγραφέα.

Δ. ΡΟΝΤΗΡΗΣ